

Neufeld György Barátai

1989-1991 körül készülhetett a kép. Jobbról az álló férfi Kárp Ferike. Jogász volt, és cionista vezéregyéniség. Fantasztikus memóriája volt. A felesége, Juci (balról a második nő) a nagynénje Spielman Misinek [Spielman Mihály a marosvásárhelyi Teleki-Bolyai könyvtár történész könyvtárosa, jelenleg igazgatója, írói álneve Sebestyén Mihály. -- A szerk.]. Ferike is és a felesége is 24 órából 24-et olvastak, végtelenül művelt emberek voltak. Már a háború előtt is ismertem őket, akkor még nem volt baráti kapcsolatunk. A háború után barátkoztunk nagyon össze. Mind a ketten benne voltak az ún. svájci csoportban [lásd: Kasztner vonat]. Egy kolozsvári ügyvéd -- nagyon okos, de kicsit felvágós, nagyképű ember -- nem tudom, hogyan, összekerült Eichmann-nal [lásd: Adolf Eichmann], és lefizette valami horribilis mennyiségű ékszerrel és arannyal, hogy kb. 300 zsidót, amiből vagy 180 kolozsvári volt, átengedjenek Svájcba. A többi zsidót Pesten vették fel. Ebből az ügyből nagy cirkusz lett. Aki megszervezte és Eichmann-nal tárgyalt, az életével játszott minden pillanatban. Az egy cionista vezető volt, és Ferike is cionista volt a Barisiánál, úgy kerültek be a feleségével ebbe a csoportba.

A háború után visszajöttek Svájcba. Jogtanácsos lett egy vállalatnál, a felesége a Művészeti Múzeumban volt tisztviselő. 10 évvel ezelőtt kiköltöztek Németországba, Frankfurtba. Nagyon jó körülmények között kerültek oda, mert ők külön-külön német iskolába jártak, és az ilyenek németiségét [tudását] a német állam elismerte. Akiknek német kultúrájuk volt, rögtön megkapták az állampolgárságot és a foglalkozásuknak megfelelő nyugdíjat. Később a felesége kapott egy infarktust, és bevitték a kórházba. Miközben ő a kórházban volt, Ferike infarktuszban meghalt. A felesége felgyógyult.

A képen lévő másik férfi Rózsa Imre, nagyon jó barátunk. Jelenleg a kolozsvári zsidó hitközség titkára. Nagyvárad szarmazású, az erdélyi Plafarnak (gyógynövénybegyűjtő központ) volt az igazgatója, most egy pár éve lett titkár. Balról az első ülő nő a felesége, katolikus, valahol a mezőgazdasági akadémián dolgozott, onnan nyugdíjazták. A kép Rózsaék lakásán készült, most is így néz ki: ott van a dívány és a könyvszekrény is.

A jobbról az ülő nő a feleségem. A feleségemnek angol katedrája volt Kolozsvár egyik legelittebb iskolájában, a volt Református Leánygimnáziumban, a mostani Apáczai Csere János Líceum volt az. Én adjunktus voltam a kolozsvári egyetemen, és röntgenorvos a röntgenkilinikán. Gyönyörű házasságunk volt, soha hangos szó közöttünk nem volt. 1997-ben, hirtelen halt meg a feleségem. Készültünk kimenni sétálni, kiment a konyhába, és egyszer csak hallok egy esést. Állva halt meg. A ruháit átadtam a hitközségnek, hogy osszák szét a szegények között.

A háború után összebarátkoztunk, hét zsidó család, hét pár. Kivétel nélkül minden szombat délután együtt voltunk. Úgy 5-fél 6 körül gyűltünk össze, fölváltva a hét családnál. Együtt voltunk este 9-10-ig. Ilyenkor beszélgettünk inkább az akkor aktuális politikai dolgokról, világeseményekről, nem játszottunk semmiféle társasjátékot. Nem volt semmi céltudatosság a találkozásainkban. Összegyűltünk, dumálgattunk. A hét pár közül csak a Rózsa felesége nem volt zsidó. Az idők folyamán a soraink kezdtek ritkulni, pillanatnyilag hárman vagyunk a hét párból: Rózsa Imre, a felesége és én. Két család kikerült Izraelbe.